

**Recenzja rozprawy doktorskiej mgra Jacka Nożewskiego
„Użytkownicy mediów społecznościowych i ich aktywność informacyjna”
przygotowanej pod kierunkiem prof. dr hab. Bogusławy Dobek – Ostrowskiej
przy wsparciu promotora pomocniczego dra Grzegorza Kozdrasia**

Recenzja odnosi się do następujących elementów: (1) znaczenia problematyki badań oraz ważności i znaczenia podjętego tematu, (2) struktury i zawartości merytorycznej, (3) podstaw teoretycznych pracy, (4) zastosowanej metodologii i przebiegu badań, oraz (5) formalnych aspektów pracy. W końcowej części recenzji zawarta została konkluzja dotycząca dopuszczenia rozprawy do dalszego procedowania.

1. Znaczenie problematyki badań oraz ważności i znaczenia podjętego tematu

Problematyka badawcza recenzowanej pracy mieści się w obszarze zainteresowań nauk o polityce, w szczególności zaś badań nad komunikowaniem politycznym, które wymagają ujęcia interdyscyplinarnego. I taką właśnie perspektywę przyjmuje Autor rozprawy: koncentrując się na procesie tworzenia i przepływu informacji o tematyce politycznej (o aktorach politycznych i wydarzeniach politycznych) z udziałem zarówno mediów, jak i obywateli, wykorzystuje w swojej pracy wiedzę zaczerpniętą z literatury politologicznej i medioznawczej.

Pan mgr Jacek Nożewski podjął temat ważny i aktualny. Przez wiele dekad badań nad komunikowaniem politycznym i roli mediów w tym procesie główny nacisk kładziony był na aktywność podmiotów politycznych oraz sposób relacjonowania tej aktywności przez media (prasę drukowaną, radio i telewizję). Rozpatrywano przy tym relacje, jakie istnieją pomiędzy tymi dwoma kategoriami uczestników komunikacji politycznej oraz – szerzej - wzajemne oddziaływanie

systemu politycznego i medialnego.

Trzecia kategoria – społeczeństwo (postrzegane z jednej strony jako potencjalni wyborcy, z drugiej jako publiczność mediów) analizowana była przede wszystkim jako grupa odbiorcza działań podejmowanych przez dwie pozostałe. Tym samym większość badań nad obywatelami jako uczestnikami komunikowania politycznego dotyczyła potrzeb, oczekiwań i preferencji czy to politycznych, czy też w zakresie konsumpcji przekazów medialnych. Rozwój technologii – na co słusznie zwraca Autor recenzowanej pracy – nie tylko zmienił role, w jakich współcześnie występuje społeczeństwo w procesie komunikowania politycznego, ale i wpłynął na inne rozłożenie akcentów w badaniach: coraz więcej z nich skupia się właśnie na aktywności komunikacyjnej obywateli w relacjach z mediami i aktorami politycznymi.

Tym samym, praca doktorska pana mgra Jacka Nożewskiego wpisuje się w nowy, dynamicznie rozwijający się nurt analiz komunikowania politycznego, w którym w centrum zainteresowania znajdują się użytkownicy mediów, dotąd w modelach komunikowania określani mianem odbiorców. Badania takie są prowadzone intensywnie w USA oraz Europie Północnej i Zachodniej dopiero od kilku lat.

Wiedza o aktywności informacyjnej użytkownikach mediów – w tym mediów społecznościowych – wymaga ciągłego pogłębiania. Bez takich badań niemożliwe staje właściwe zrozumienie nie tylko komunikowania politycznego, ale i funkcjonowania systemu społecznego i politycznego oraz zachodzących w nich mechanizmów. Jest też jednym z obszarów, które należy wziąć pod uwagę badając stan demokracji. Dzięki zrozumieniu, w jaki sposób agenda medialna wpływa na publiczną i jaką rolę w kształtowaniu tej agendy mają sami obywatele w określonym kontekście społeczno-politycznym możliwe staje się pogłębienie wiedzy o postawach i zachowaniach politycznych w danym państwie.

Podkreślić przy tym należy, iż w Polsce takich badań jest jeszcze niewiele – tym bardziej na uznanie zasługuje przedsięwzięcie naukowe mgr Jacka Nożewskiego. Praca ta wypełnia lukę w polskiej literaturze przedmiotu: o ile bowiem teorie i modele prezentowane w pracy są znane i przywoływane, wciąż mało jest empirycznych projektów badawczych prowadzonych z ich wykorzystaniem.

2. Struktura i zawartość merytoryczna rozprawy

Praca składa się z czterech rozdziałów. Konstrukcja wewnętrzna pracy odpowiada kolejności etapów przyjętej procedury badawczej: od prezentacji podstaw teoretycznych, przez omówienie metodologii badania, po ukazanie i omówienie wyników i wniosków z badań. Wstęp zawiera wszystkie elementy zwyczajowo wymagane w tej części rozprawy doktorskiej. Autor

czytelnie przedstawia cel dysertacji, pytania i hipotezy badawcze, przebieg badań oraz charakteryzuje zawartość poszczególnych rozdziałów pracy. We wstępie znalazło się także zarysowanie podstaw teoretycznych pracy. Na uznanie zasługują właściwe proporcje poszczególnych elementów składowych wstępu: Autor umiejętnie zaprezentował przyjętą perspektywę badawczą oraz ramy teoretyczne pracy (którym poświęcony jest rozdział I), a także zastosowaną metodologię, która w sposób bardzo szczegółowy została następnie opisana w rozdziale II.

Każdy z rozdziałów podzielony jest wewnętrznie w sposób przejrzysty i niemal każdy z nich kończy się podsumowaniem, w którym Autor przedstawia najważniejsze wnioski z rozważań i analiz w nim zawartych. I tak, rozdział pierwszy, który ma charakter czysto teoretyczny, ukazuje miejsce i znaczenie mediów społecznościowych w komunikowaniu politycznym. Autor prezentuje w tej części pracy zagadnienia dotyczące komunikowania politycznego, kładąc główny nacisk na uczestników tego procesu, co jest uzasadnione tematem pracy i przedmiotem badań. Autor wyraźnie wskazuje na zmiany, jakich technologia w obszarze mediów dokonała w zakresie potencjalnej aktywności dawnych odbiorców oraz dynamiki procesu komunikowania politycznego. Ważnym elementem tego rozdziału jest rozróżnienie na dwa typy użytkowników mediów społecznościowych (profesjonalistów i nieprofesjonalistów) oraz rozróżnienie form potencjalnej i faktycznej aktywności tychże uczestników. Wreszcie, część czwarta rozdziału dotyczy charakteru mediów społecznościowych, zaś piąta powiązań sieciowych i struktury komunikowania w mediach społecznościowych.

Każdy z elementów składowych rozdziału I jest merytorycznie adekwatny. Można jedynie podyskutować z kolejnością prezentacji poszczególnych kwestii – część zawartości punktu 1.4, ukazującego ogólną specyfikę mediów społecznościowych można byłoby zamieścić na początku rozdziału, a następnie przejść do typów użytkowników oraz ich form aktywności i wreszcie do kontekstu politycznego komunikowania w mediach społecznościowych. Taka struktura rozdziału stworzyłaby przestrzeń dla poszerzonej charakterystyki mediów społecznościowych, w tym samego Facebooka, której w tym rozdziale zabrakło. Warto byłoby tę część uzupełnić o dane liczbowe ukazujące popularność tego kanału komunikacji zarówno na świecie, jak i w Polsce. Autor jedynie ogólnikowo do tego nawiązuje we wprowadzeniu do rozdziału II. Nie negując fenomenu mediów społecznościowych w ogóle i Facebooka w szczególności, nie należy zapominać o wciąż istniejących ograniczeniach dostępu do internetu (w Polsce około 73 procent populacji, wg Internet World Stats, 2018) oraz o społeczno-demograficznym profilu polskich użytkowników Facebooka, o którym Autor w swojej pracy nie wspomniał wcale.

Brak tego wątku ma szczególne znaczenie dla interpretacji wyników uzyskanych w badaniu.

Żałować należy, że Autor nie wykorzystał bardziej potencjału, który krył się w połączeniu ogólnej specyfiki użytkowników Facebooka (wciąż głównie młodsze pokolenie) z profilem wybranych do analizy organizacji medialnych (stacji telewizyjnych, tytułów prasy drukowanej i portali internetowych) i ich odbiorców. Autor poddał analizie aktywność informacyjną bardzo interesującej grupy polskich użytkowników Facebooka: a mianowicie takich, którzy poszukując informacji zwracają się głównie w stronę tradycyjnych mediów (prasa drukowana, telewizja), ale za pośrednictwem nowego, interaktywnego kanału komunikacji, jakim jest Facebook. Warto byłoby uwzględnić ten wątek i zestawić go z wiedzą o głównych źródłach informacji, którymi w Polsce wciąż pozostają media tradycyjne (zwłaszcza telewizja), o czym świadczą wyniki badań przeprowadzanych przez CBOS, czy też publikacje Instytutu Spraw Publicznych. Kwestia ta mogłaby być równie dobrze podniesiona na początku rozdziału III, w którym Autor poddaje analizie aktywność informacyjną użytkowników Facebooka.

Rozdział I pozostawia także poczucie niedosytu jeśli chodzi o przegląd literatury przedmiotu. Prezentując podstawy teoretyczne (szerzej o tym w punkcie 3 recenzji) Autor korzysta głównie z literatury anglojęzycznej. Nie jest to absolutnie zarzut – wręcz przeciwnie fakt, iż Autor oparł swój projekt badawczy na współczesnych publikacjach zagranicznych jest jednym z walorów dysertacji – świadczy bowiem o znajomości nowych trendów i kluczowych nowych koncepcji oraz ukazuje umiejętności mgra Jacka Nożewskiego w zakresie wykorzystania tych prac do samodzielnego zaprojektowania i przeprowadzenia własnych badań na gruncie polskim. Niemniej, warto byłoby wspomnieć o polskich badaczach, którzy zajmują się tematyką komunikowania politycznego (m. in. M. Mazur, M. Kolczyński, O. Annusewicz, J. Garlicki, Ł. Przybysz, A. Turska – Kawa, M. Adamik – Szysiak, R. Wiszniewski i inni) oraz szerzej zaprezentować dorobek cytowanych w pracy B. Dobek – Ostrowskiej, czy D. Piontek. Jednocześnie, warto byłoby pokazać, że polscy badacze zajmują się społeczno-kulturowymi aspektami mediów społecznościowych (m.in. M. Szpunar), zaś badania nad *agenda setting* prowadził m.in. B. Łódzki, a sieciowe komunikowanie polityczne badał m.in. M. Jacuński. Z kolei specyfiką internetowych społeczności w kontekście komunikowania politycznego zajmuje się m.in. J. Jakubowski. Ukazanie własnego badania na tle wcześniejszych publikacji z obszarów zbliżonych do podjętego tematu dostarczyłoby Doktorantowi dodatkowych argumentów na rzecz nowatorskiego charakteru przygotowanej pracy.

Rozdział II został w całości poświęcony metodologii – Autor bardzo dokładnie i systematycznie ukazuje w nim procedurę projektowania badania (w tym badania pilotażowego), pytań i hipotez oraz doboru metod zastosowanych w pracy. Nie zawsze konieczne jest poświęcanie odrębnego rozdziału wyłącznie metodologii, gdyż zwykle zaburza to strukturę pracy (nawet w tym przypadku rozdział II jest istotnie krótszy od pozostałych, zwłaszcza rozdziałów III i IV). Niemniej,

przyznać należy Autorowi rację, iż w przypadku recenzowanej dysertacji metodologii warto było poświęcić odrębną część. Zaprojektowana kilkietapowa procedura badawcza zasługuje na rozbudowaną prezentację – stanowić może bowiem punkt wyjścia dla przyszłych projektów badawczych, co stanowi wartość samą w sobie. Uwagi merytoryczne pod adresem tej części zostaną zawarte w dalszej części recenzji (zob. punkt 4).

Rozdziały III i IV zawierają prezentację uzyskanych wyników badań. Rozdział trzeci poświęcony został ilościowej analizie aktywności informacyjnej, a dokładnie częstotliwości występowania różnych reakcji nieprofesjonalistów na materiały prezentowane przez profesjonalistów (media). Autor konsekwentnie – zgodnie z założeniami badawczymi – prezentuje uzyskane dane dotyczące zarówno aktywności obu kategorii uczestników komunikowania, jak i korelacji, jakie między nimi zachodzą. Bardzo wysoko oceniam rzetelność i skrupulatność oraz przejrzystość prezentacji danych a także sposób formułowania wniosków z analizy zebranych danych. Docenić należy spójność wywodu oraz umiejętne odwoływanie się do pojęć i koncepcji zaprezentowanych w rozdziale I. W szczególności interesujące i cenne są wnioski dotyczące intermedialnej aktywności części użytkowników oraz relacji pomiędzy agendą publiczną a agendą medialną. Autor trafnie rozpoznaje główne wzorce aktywności informacyjnej analizowanych użytkowników Facebooka.

Z kolei rozdział IV zawiera semantyczną analizę dyskursu wybranych przekazów, co stanowi pogłębienie i poszerzenie analizy przeprowadzonej w rozdziale III. Autor po raz kolejny udowadnia, że potrafi nie tylko zaplanować i zrealizować złożony projekt badawczy, ale także w sposób systematyczny i uporządkowany zaprezentować swoje ustalenia. Dzięki tej części badania Autorowi udało się zrealizować jeden z głównych celów pracy, a mianowicie ukazać sposoby wiązania się poszczególnych kwestii oraz rozpoznać podobieństwa i różnice pomiędzy nagłośnieniem danych kwestii przez media a sposobem łączenia określonych spraw przez kategorię nieprofesjonalistów.

Zakończenie – podobnie jak wstęp – zawiera wszystkie elementy zwyczajowo wymagane w takiej części rozprawy, a zatem udzielenie odpowiedzi na pytania badawcze oraz weryfikację hipotez. Autor trafnie i precyzyjnie sformułował wnioski z przeprowadzonych analiz. Niemniej, można było jeszcze bardziej pogłębić końcowe refleksje poprzez mocniejsze powiązanie wyników i wniosków z koncepcjami zaprezentowanymi w rozdziale I, zwłaszcza z komunikowaniem politycznym i znaczeniem określonych aktywności informacyjnych wybranych użytkowników mediów społecznościowych dla tego typu komunikowania.

Wysoko ocenić należy umiejętność dostrzeżenia i określenia ograniczeń, problemów i wyzwań związanych z prowadzeniem tego typu badań – świadczy to o dojrzałości naukowej

Autora. Autor zaprezentował także kierunki przyszłych potencjalnych badań w tym obszarze.

Podsumowując tę część recenzji chciałabym podkreślić moje uznanie dla konsekwencji i spójności w ujmowaniu i prezentowaniu kolejnych wątków w dysertacji. Empiryczny charakter pracy wymagał nie tylko precyzyjnego określenia metodologii, ale także zebrania i uporządkowania ogromnej liczby danych, które poddane są analizie. Pan mgr Jacek Nożewski sprostał temu wyzwaniu, o czym świadczy zawartość poszczególnych części recenzowanej dysertacji.

3. Podstawy teoretyczne pracy

Prezentacji teorii i koncepcji stanowiących fundament dla własnych badań Autor poświęcił rozdział I. Nie ulega wątpliwości, że Autor bardzo dobrze orientuje się we współczesnej zagranicznej literaturze z obszaru nauk o polityce i nauk o mediach, w szczególności tej, która bezpośrednio odnosi się do tematu podjętego w dysertacji. Aktualność problematyki oraz znajomość i umiejętność wykorzystania nowych nurtów badawczych stanowi jeden z walorów tej pracy. Konstrukcja rozdziału I i dobór literatury świadczy o tym, iż Autor podjął decyzję, iż skupi się właśnie na stosunkowo nowych publikacjach. Niemniej, warto byłoby zarysować szerszą perspektywę teoretyczną, co wymagałoby sięgnięcia także po prace wcześniejsze oraz – o czym już wspominałam wcześniej – prace polskich badaczy.

Należy przy tym zaznaczyć, że wszystkie kluczowe z punktu widzenia projektu naukowego koncepcje zostały omówione. Poczucie niedosytu pozostawia jednak zakres ich prezentacji. I tak, np. o koncepcji *agenda setting* – najważniejszej dla prowadzonej analizy – można było napisać więcej, bardziej szczegółowo charakteryzując tzw. poziomy oraz omawiając czynniki, które sprzyjają wystąpieniu tego zjawiska. Podobną uwagę sformułować można w odniesieniu do prezentacji koncepcji *framingu* w pracy. Ponadto, dość lakonicznie został potraktowany wątek dotyczący kryteriów selekcji informacji przez media – niezwykle ważny dla rozważań nad agendą medialną (Autor przywołał w tej części tylko „klasyków”, czyli J. Galtunga i M. Ruge, a nie odwołał się do bardziej współczesnych prac takich badaczy jak choćby: P. Shoemaker, czy też T. Harcup i D. O'Neill). Rozbudowanie rozważań teoretycznych nad czynnikami wpływającymi na selekcję i prezentację wydarzeń przez dziennikarzy pozwoliłoby na pogłębienie interpretacji nie tylko zawartości informacji zamieszczanych na Facebooku przez media, ale także reakcji użytkowników - nieprofesjonalistów na zaprezentowane przez profesjonalistów materiały.

Sugerowane wyżej rozszerzenie dotyczy także samego komunikowania politycznego. Bardziej rozbudowana prezentacja ewolucji, jakiej podlegał ten proces wraz ze zmianami zachodzącymi w technologiach w mediach, pozwoliłaby na podkreślenie specyfiki aktualnej sytuacji - wyróżniającej się dynamiką i interaktywnością. Co więcej, pozwoliłaby na pogłębienie

refleksji końcowych.

Wysoko oceniam natomiast dobór i prezentację koncepcji bezpośrednio dotyczących użytkowników mediów społecznościowych oraz form ich aktywności, a także zjawiska personalizacji mediów społecznościowych. Autor przeprowadził w tym zakresie rzetelną kwerendę literatury przedmiotu i zbudował solidne podstawy teoretyczne dla swoich własnych badań.

4. Zastosowana metodologia i przebieg badań

W przypadku recenzowanej rozprawy doktorskiej metodologia i procedura badawcza pełni podwójną rolę: służy realizacji badań zaplanowanych przez Autora i jest jednocześnie propozycją wielowątkowej analizy aktywności użytkowników mediów społecznościowych (s. 55). Zgadzam się z Autorem, że wielowymiarowość i dynamika tej aktywności wymagała wykorzystania zarówno metod ilościowych, ilościowo - jakościowych oraz hybrydowych. Pan mgr Jacek Nożewski w sposób głęboko przemyślany i systematyczny zaplanował i przeprowadził całą procedurę badawczą z wykorzystaniem tychże metod. Składa się ona z kilku etapów: od stworzenia i zweryfikowania bazy danych, poprzez podział użytkowników na dwie główne kategorie (profesjonalistów i nieprofesjonalistów), stworzenie modelu dynamiki zmian, aż po przeprowadzenie analiz – w tym badania pilotażowego i badania właściwego. Kolejność tych etapów i zastosowane metody nie budzą wątpliwości: są prawidłowe i logicznie uporządkowane.

Niemniej, mam kilka uwag dotyczących bardziej szczegółowych kwestii. Po pierwsze, jak już wspomniałam, konieczne byłoby doprecyzowanie charakterystyki analizowanej platformy: Facebooka, głównie pod kątem popularności i potencjału wykorzystania w komunikowaniu politycznym. Opis zawarty we wprowadzeniu do rozdziału II jest bardzo lakoniczny.

Po drugie, podając dane liczbowe określające zbiory artykułów należałoby być dokładnym – ma to kluczowe znaczenie dla badań ilościowych. Określenia typu: „Spośród *ponad sześciu tysięcy* opublikowanych artykułów autorowi udało się wyselekcjonować *blisko półtora tysiąca*, (...)” (cyt. s. 58, podkr. AS) są bardzo nieprecyzyjne. Operując danymi w takim przypadku należy konsekwentnie prezentować dokładne liczby.

Po trzecie, mam wątpliwości dotyczące procedury wyboru zakresu czasowego. Autor pisze (s. 60): „W rezultacie przebadane zostały wszystkie kwestie, które pojawiły się w serwisie Facebook w wybranym *losowo* [podkr. AS] okresie czasowym. Do analizy *wybrano* [podkr. AS] okres jednego miesiąca od 1 stycznia do 31 stycznia 2018 r.” Nie jest dla mnie jasne, czy ten styczeń był wybrany losowo? A jeśli tak, to z jakiego zakresu czasowego? Nie jest też dla mnie jasne, na jakiej podstawie Autor stwierdza, że badania obejmujące jeden miesiąc „są wystarczające

do zaprezentowania mechanizmów kształtowania się zarówno struktury komunikacyjnej serwisu Facebook, a także określenia kształtu i zakresu agendy medialnej i publicznej” (s. 60).

Po czwarte, mam pewne zastrzeżenia do zastosowanej operacjonalizacji typów materiałów wysoko, średnio i nisko nasyconych informacjami politycznymi. Sama idea wprowadzenia takiego rozróżnienia jest interesująca, słuszna i zrozumiała, podobnie jak fakt, że analiza semantyczna przeprowadzona została tylko na jednym typie (o wysokim stopniu nasycenia). Ale właśnie z uwagi na to, iż wprowadzone rozróżnienie ma kluczowe znaczenie dla analizy, kategorie powinny być ostre. Tymczasem kategoria pośrednia wydaje się nie być bardzo ostra - dość trudno jest mi sobie wyobrazić materiały o politykach, nie ukazujące działań tych polityków. Podobnie w przypadku aktów terrorystycznych i działań militarnych zwykle mowa jest o aktorach politycznych, ich decyzjach i reakcjach (czyli *de facto* działaniach). Trudno też jest mi się zgodzić z częścią stwierdzenia, że „ataki terrorystyczne lub inne akty terroru i przemocy związane są w wielu przypadkach z polityką, *jednakże nie budują one percepcji odbiorców na temat polityki oraz procesów z nią związanych* [podkr. AS]” (s. 64). Skąd takie przeświadczenie u Autora?

Wreszcie, przy porównywaniu średnich warto – tam, gdzie to możliwe – sprawdzić istotność statystyczną tych różnic.

Powyższe uwagi mają na celu zachęcenie Autora do udoskonalenia opracowanej procedury badawczej, doprecyzowania stosowanych kategorii i objaśnień zastosowanych wzorów matematycznych. Jeszcze raz pragnę podkreślić, że zawartość rozdziału II – czyli propozycję wielowymiarowego projektu badawczego dotyczącego aktywności informacyjnej różnych typów użytkowników mediów społecznościowych i zachodzących między nimi relacji postrzegam jako jeden z aspektów stanowiących o wartości i istotności recenzowanej rozprawy.

5. Formalne aspekty pracy

Praca napisana jest poprawną polszczyzną, językiem formalnym, właściwym dla prac naukowych, a jednocześnie przystępnym dla czytelnika. Na uznanie zasługuje przejrzystość prezentacji danych empirycznych – Autor wykorzystał możliwości, jakie stwarzają programy wykorzystywane do komputerowo wspomaganego analizy zawartości oraz do prezentacji *big data*. Elementy graficzne (tabele i wykresy) zostały także prawidłowo opisane, a ich wykazy znalazły się we właściwym miejscu w pracy. Prawidłowo i konsekwentnie skonstruowane zostały przypisy. Natomiast w bibliografii dokonać należało bardziej szczegółowego podziału opracowań – na monografie, rozdziały w pracach zbiorowych oraz artykuły opublikowane w czasopismach naukowych.

W kilku miejscach w pracy (np. na s. 15 czy s. 17) konieczne byłoby wprowadzenie

dodatkowych podziałów na akapity: przy tak wysokim poziomie gęstości tekstu (informacji skumulowanych na jednej stronie) wyróżnienie bardziej szczegółowych wątków nie tylko pozwoliłoby na ich uwypuklenie, ale i ułatwiłoby lekturę pracy. Wskazać można także drobne usterki interpunkcyjne. Ponadto, w rozdziale II, prezentując wzory wykorzystane w analizie semantycznej (pkt 2.4.2) Autor powinien objaśnić wszystkie elementy (symbole) – tymczasem tylko niektóre z nich w niektórych wzorach są wyjaśnione (zob. s. 70 - 73).

Konkluzja

W opinii recenzentki praca doktorska mgra Jacka Nożewskiego pt. „Użytkownicy mediów społecznościowych i ich aktywność informacyjna” spełnia wymogi stawiane rozprawie na stopień naukowy doktora. Zgodnie z art. 13 Ustawy o stopniach i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule naukowym w zakresie sztuki z dnia 14 marca 2003 roku, wnoszę o dopuszczenie pana mgra Jacka Nożewskiego do kolejnego etapu przewodu doktorskiego.

Poznań, 29 sierpnia 2018 r.

dr hab. Agnieszka Stępińska, prof. UAM